

Hẹn nhau ở Pont-Neuf

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Tình yêu đôi lúc được hình dung như một chặn đường dài song hành cùng cuộc sống, đặc biệt là nó chỉ có một chiều. Có người họ cứ đi, cứ đi, cho đến cái đích cuối cùng của cuộc sống, tình yêu quyện với cuộc đời, lối ra thành cửa ngõ của thiên đàng, của cái chết. Có những người phải vội vàng rời đi trong một chốc lát ngắn ngủi. không ai đếm được và có thể ước chừng ta sẽ đi bao nhiêu kilomet hay bao nhiêu đơn vị định lượng trên con đường đó, chỉ có những cái mốc để khiến người ta nhớ trên cuộc hành trình mà thôi...

Paris vẫn đẹp và lãng mạn cùng những địa điểm trứ danh, vẫn là nơi hò hẹn, chấp cánh cho tình yêu muôn đời...

Lan về đến nhà, đặt chiếc túi nilon cái bộp trước mặt Minh trong khi con bé đang cúi húi với mấy trang giấy. Nó ngược lên nhìn Lan lạ lùng.

- Chuyện gì nữa đây cô nương?
- Nhà thằng Vũ mới đi du lịch về, quà cho nhà mình đấy!
- Ôi, nhà đó sướng nhỉ? Đi đâu vậy!
- Đi Bỉ.
- Hôm nay bà sang nhà nó à?
- Không, Vũ hẹn tôi ở trường.

Minh mở mấy chiếc vỏ hộp bắt mắt và bắt đầu thưởng thức hương vị ngọt ngào, đằm đằm của những viên sô-cô- la, nó trầm trồ:

- Sô-cô- la Bỉ có khác, ngon thật!

Lan lại không vội mân mê ngay mấy viên kẹo ngọt, mà lại xoay đĩa bạn của mình vào những câu hỏi tò mò, như chính nó đang muốn khám phá một điều

gì đó:

- Minh nè, mày thấy anh Trường thế nào?
- Trường nào?
- Con này!!!
- À, anh Trường bạn anh Sơn hả? Rồi sao?
- Tao đang hỏi mày thấy ảnh thế nào mà sao với trắng cái gì?
- Chà, hôm nay có phải là ngày đàn ông không mà lôi hết đám trai xung quanh ra bình phẩm thế cô nương.
- Thích thế thôi.
- Mày thích anh Trường hả?
- Không, ý tao là rảnh rồi nói chuyện thế thôi, đây cũng là một chủ đề đáng quan tâm mà.
- Có mày quan tâm thì có
- Nhưng mà nghiêm túc là, anh Trường dạo gần đây cũng hay nhắn tin cho tao lắm, anh ấy còn rủ tao đi xem phim này.
- Đồng ý thôi, chê gì nữa, có người rủ đi chơi là vui rồi!
- Ê cái con này, hâm à, chẳng lẽ rủ một phát là đi ngay sao được.
- Thôi đi chị, chị còn làm giá đến bao giờ? Tao thấy anh Trường cũng được đó, không đẹp trai bằng thằng Nam, nhưng mà cũng không quá xấu, ăn nói lịch sự, vui tính. Tốt quá còn gì, cũng thấy hợp với mày đó.
- Phải bình tĩnh.
- Ế tới nơi rồi còn bày đặt

- Còn lâu nha !!!

Hai đứa con gái chẳng bao giờ hết chuyện để nói với nhau. Dù chỉ một chốc lát vậy thôi rồi hai đứa lại mỗi người một góc. Minh tiếp tục với đồng bài vở của mình, tuần tới nó cũng có vài môn kiểm tra. Trong khi đó nơi còn lại của căn phòng, Lan hãy còn lơ đãng với những suy nghĩ của một kẻ chập chững hẹn hò, chẳng biết gót chân nó có dẫm lên được con đường yêu nhiều hoa lá mà nó đang tưởng tượng.

Đúng lúc đó, anh Sơn bước ra:

- Hôm nay em đi với thằng Trường à?

Cái Lan tròn mắt như người vừa bị phát hiện làm chuyện mờ ám.

- Sao anh biết.

- Thằng Trường nói với anh.

- Trời, cái gì cũng thông báo cho nhau hết à?

- Thì là bạn mà.

- Tôi thấy đàn ông con trai xứ này yêu thương nhau ghê nhỉ, mới đi chơi về liền kể cho nhau là sao?

Cả Minh lẫn anh Sơn đều phì cười với cái giọng điệu của nó. Nói rồi, nó quay ngoắc vào phòng đầy ngưỡng ngượng. Thật khó hiểu Lan đang nghĩ gì, nó tha thiết một mối quan hệ, một cuộc hẹn hò đúng kiểu, một sự quan tâm cần có, thế mà nó lại sợ người ta biết là nó đi chơi hay hẹn hò với một thằng con trai nào. Hay là nó sợ người ta nghĩ nó dễ dãi, có thể đi chơi với bất cứ ai nếu được mời, được đề nghị. Không, là do nó muốn vậy chứ, con gái như nó cũng ngon lành hơn ai mà, bao năm nay vẫn đi về một mình đấy thôi. Nói tóm lại dù trời Tây hay xứ Ta, con gái vẫn là một thế giới mơ hồ và ẩn chứa nhiều điều bí ẩn.

Nó nằm lẩn trên giường, không quên móc ngay điện thoại ra nhắn tin cho gã kia:

- Đi chơi mà cũng khoe với bạn à?

Đầu bên kia hồi âm ngay lập tức:

- Sao vậy em?

- Thì anh nói với anh Sơn là anh em mình đi chơi với nhau đúng không ?

- Haha, thì thằng Sơn tìm anh lúc chiều, anh nói là anh đi với em. Em không thích à?

- Không phải, tưởng anh tự nhiên đi khoe...

- Cũng đáng để khoe chứ phải không?

Lan cười tủm tỉm vì nghe được mấy câu có cánh ấy từ Trường.

- Chúng ta bắt đầu hẹn hò nhé?

- Ừ...

Câu trả lời của nó chỉ có vồn vện một từ thế thôi đấy. Nó bắt đầu phấn khởi trong cái mối quan hệ như chỉ vừa mới bắt đầu này.

Paris giờ đã quá quen thuộc với nó, những con đường, những khu phố đâu còn xa lạ. Có những nơi nó đi qua hàng ngày nhưng sao giờ thấy mới mẻ quá. Nó trở thành con người lãng mạn từ bao giờ hay chính sự yêu đương đã thổi vào tâm hồn nó vị ngọt ngào ấy. Nó bây giờ như dòng nước sông Seine mùa thu, đậm đà nhưng cũng nhẹ nhàng quyến luyến.

Gặp nhau, biết nhau từ lâu, thế mà Lan vẫn cố bày ra cho có một cuộc gặp đầu tiên đầy ý nghĩa, để nhắc nhớ tình yêu đầu đời của nó. Paris rộng lớn với nhiều điểm đến thú vị, nhưng nó cứ nhất quyết buổi hẹn hò đầu tiên phải ở trên cầu Pont-Neuf, đó chẳng phải nơi mà nó yêu thích đấy sao.

Có hàng chục cây cầu bắc qua sông Seine và mấy người nhớ nổi tên của mấy chục cây cầu ấy. Nhưng nổi tiếng nhất chắc chỉ có cầu Nghệ Thuật[1], cây cầu gỗ đơn sơ, không hoành tráng rực rỡ lại là điểm đến của hàng triệu người mỗi năm. Nơi ấy không là nơi lí tưởng cho kẻ độc thân, họa chăng họ đến

một mình vì tò mò, chứ nhìn khung cảnh ấy họ sẽ khó hài lòng, cảm thấy cô đơn, trống trải lắm. Ngược lại, nơi ấy dành cho những kẻ yêu đương, những con người say sưa trong hạnh phúc ái tình. Sao không vui sướng cho được khi đến với Paris hào hoa lãng mạn này, lại còn được đặt chân lên cây cầu huyền thoại, nơi minh chứng cho tình yêu vĩnh cửu. Còn gì hơn là sẽ gửi lại nơi đây một chiếc ổ khóa, gửi lại sông Seine chiếc chìa khóa muôn đời. Dần dần tất cả khoảng trống trên thành cầu đã không còn nữa, những ổ khóa chi chít kết lấy nhau suốt dọc chiều dài cây cầu. Nhìn từ xa ai đó cũng có thể nhận ra sự hiện diện này.

Ngay cạnh đây thôi, có một cầu khác, đồ sộ hơn và già nua hơn, nhưng lại đặt tên cho nó là Pont-Neuf[2]. Với Lan, điều đó hoàn toàn hợp lí vì dù có đi qua bao lần, nó vẫn cảm thấy sự mới mẻ trên từng bước chân. Nó thích cảm giác đứng trên Pont-Neuf nhìn xuống dòng sông Seine, nhìn về phía cầu Nghệ thuật đang nhộn nhịp người qua lại, nhìn về tháp Eiffel mỗi đêm lấp lánh ánh đèn. Nếu như ai đó đứng trên cầu Nghệ thuật nhìn về phía Pont-Neuf sẽ chứng kiến cảnh chia tách của dòng sông bởi một mũi đất giữa dòng, thì khi đứng ở Pont-Neuf nhìn theo hướng ngược lại, dòng sông vẫn mãi hiền hòa, đong đầy và nguyên vẹn. Dù sao chỉ là cách suy nghĩ, tưởng tượng của cá nhân mà thôi. Thế mới biết cảnh vật cũng biết nói, cũng có thể khắc họa được tâm sự của con người.

Trong cái se sắt của một ngày tháng ba, trời hãy còn lạnh lạnh vì một mùa Đông dai dẳng, Trường đã đợi Lan trên Pont-Neuf từ lúc nào. Khi cô gái vừa bước lên khỏi những bậc thang cuối cùng từ trạm métro, chạm vào những khối đá lát phẳng phiêu trên cầu, họ đã nhận diện được nhau thật nhanh chóng. Lan sùm sính trong chiếc áo rộng ấm áp, vẫn như một cô gái mới lớn vừa đến từ miền nhiệt đới, đầy bờ ngỗ.

- Anh đợi em lâu chưa?

- Cũng mới đây thôi em!

Hai đôi chân vẫn thoải thoải bước, hai bàn tay nắm chặt.

- Mình đi đâu đây anh?

- Hôm nay là ngày của em mà!

Lan có vẻ hài lòng với câu nói ấy, nó cười tùm tùm để mặc cho đôi chân cứ tiếp tục. Cây cầu rộng và dài ngày nào nó vẫn bước đi một mình giờ như ngừng lại.

- Em thích nơi này à?

- Ủ, em đã ao ước được gặp ai đó trên cây cầu này. Pont-Neuf chẳng phải để dành cho một sự bắt đầu, mới mẻ đó sao?

- Thế mà anh cứ nghĩ em sẽ như mọi người, thích đứng bên cầu Nghệ thuật.

- Đối với em, nơi đó dành cho sự kết thúc...

Nó dừng lại giây lát trong hai chữ “kết thúc” kia.

- Kết thúc của những ngày tháng rong chơi, nơi ấy tình yêu là vĩnh cửu, nơi ấy dành cho những ai gắn bó với nhau suốt cuộc đời.

- Anh không nghĩ rằng tất cả những cái tên khắc trên đồng khóa ấy đều còn bên nhau cả đâu.

- Đương nhiên, chiếc khóa mỏng manh nhỏ bé ấy sao có thể ràng buộc được hai tâm hồn hả anh? Nên em mới nói nó dành cho sự kết thúc hơn là bắt đầu. Đến khi nào hai tâm hồn của chúng ta thật sự hòa quyện và gắn bó, chiếc khóa kia mới cần thiết và thực sự là biểu tượng của một tình yêu đẹp...

Hai con người trẻ tiếp tục những bước chân trên con đường dọc theo dòng sông Seine, câu chuyện của mấy người yêu nhau giờ đặc quánh trong không gian thơ mộng của Paris.

Lan và Trường bắt đầu gặp nhau thường xuyên hơn. Gã trai kia với những kinh nghiệm từ mấy mối tình trước đủ biết cách làm hài lòng đứa con gái trẻ đồng đánh mới bước vào đường yêu. Trường ghé sang chỗ nhà Lan, không chỉ với tư cách là bạn của anh Sơn mà còn là người yêu của cái Lan.

Từ ngày Lan công khai hẹn hò với anh Trường, Minh cảm thấy mình như là bà cô đơn độc còn sót lại trong cái nhà này. Cái Lan vẫn tíu tít như cô chim non đang bước vào mùa xuân ấm áp. Tình yêu giúp con người ta thay đổi đến lạ kì. Minh cảm thấy vui cho nó, dẫu có chút thoáng buồn, chẳng phải buồn

vì kẻ có người không, buồn vì giờ nó phải sang sê người bạn này cho một người khác quan trọng hơn. Lan thì vô tư như chẳng biết người bạn thân của mình đang có tâm sự gì. Nó vẫn thường kể cho Minh những câu chuyện của nó, bây giờ chuyện hên hò của nó cũng đã trở thành một đề tài không thể thiếu.

Một buổi tối thường ngày, Minh vẫn cặm cụi trên chiếc bàn ở góc tường, thì Lan vỗ vai nó từ phía sau:

- Nhìn này, đẹp không?

Minh không vội quay lại, cố tìm thêm chút thời gian để đeo đuổi một suy nghĩ gì đó trong đầu hay trên trang sách:

- Lại móng xanh, móng đỏ gì hả cô nương.

- Cứ nhìn đi đã!

Đến lúc Minh ngoái đầu lại, thì trên tay Lan đã có một chiếc lắc nhỏ xinh màu trắng, rất lung linh và bắt mắt.

- Quà anh Trường tặng tao kỉ niệm một tháng yêu nhau.

Vậy là đã một tháng rồi đấy, có lẽ mọi chuyện đi nhanh quá, khiến những người ngoài cuộc cũng thoáng giật mình.

- Đẹp đấy chứ!

- Anh ấy cũng làm tao bất ngờ ghê.

- Mọi chuyện có vẻ tiến triển tốt phải không?

- Ủ, tao thấy anh ấy được lắm.

Ngắm nghía tay mình một lúc, Lan nói tiếp:

- Nhưng tao sợ mọi chuyện có vẻ nhanh quá. Anh ấy làm tao vui đến mức không kịp suy nghĩ hay dẫn đo gì cả?

- Tình yêu mà, nhiều khi lý trí không thể làm chủ được đâu. Nhưng dù sao cũng phải biết nghĩ cho mình nữa.

- Ừ.

Lan chưa vội thay bộ quần áo trên người đang mặc, nó nằm ngửa ra giường, vẫn không thôi rời mắt khỏi cổ tay với món quà tặng đầu tiên kia. Trong người nó vị ngọt của tình cảm đầu đời đang lan tỏa, nó sẽ hết cô đơn, thôi nghĩ ngợi một mình, như vậy sẽ chẳng tuyệt vời hơn sao. Thế rồi bất chợt nó cười tùm tùm như nhớ lại chi tiết gì đó thú vị trong câu chuyện mà nó muốn kể:

- Mà biết không? Hôm trước tao thoáng thấy có cái bao cao su trong ví anh Trường.

Mĩnh vẫn cầm cúi với mấy trang giấy của nó trên bàn...

- Anh ấy chẳng ngại ngần gì mà ả! Biết tao nhìn thấy, anh ấy lại còn lấy hẳn ra cho tao xem. Anh ấy nói: Trai thanh niên bây giờ ai chẳng biết mấy cái này, thằng nào cũng có hết. Em không đi mấy cái đêm hội của bọn sinh viên Pháp, chứ rồi em cũng thấy nó để đầy la liệt trên bàn ở cổng vào, ở nhà vệ sinh... Rồi thế nào sáng hôm sau cũng sẽ thấy mấy cái vỏ vút trong thùng rác, hoặc rơi rớt trên nền...

Minh phì cười vì câu chuyện đó của Lan, nó chẳng nói gì thêm, làm cho cái Lan cũng chùng hững. Không muốn làm phiền cô bạn đang chú tâm học bài, nó nhồm dậy, lấy bộ quần áo rồi đi tắm.

Những ngày sau đó Lan không còn ở nhà nhiều như lúc trước, ngoài thời gian đi học, nó còn có chuyện hẹn hò.

Hôm nay sau giờ học, Trường và nó hẹn nhau ở nhà. Kế hoạch là sẽ đi chợ như mọi thứ sáu khác. Từ ngày yêu Lan, cuộc sống của chàng trang độc thân kia đã có nhiều thay đổi. Sự xuất hiện của người còn gái được thể hiện rõ rệt qua căn phòng anh ở. Tất cả trở nên gọn gàng ngăn nắp hơn. Tính Lan đông đánh nhưng rất khéo léo và chu toàn. Nó biết làm mọi thứ để đáp lại tình cảm của chàng trai mà nó yêu thương.

Sau bữa cơm, hai người cùng xem phim trên internet. Nó ngồi gọn trong vòng tay của anh trên chiếc ghế sofa. Dù hãy còn rụt rè trong cái hành động âu yếm ấy, nó vẫn cảm thấy dễ chịu hơn và dán mắt vào màn hình máy tính. Sau những lần nắm tay, khoát vai lúc đi dạo, hôn má lén lút ở rạp chiếu phim nó có vẻ chưa bắt kịp được sự nhanh chóng trong tình cảm của nó. Nó vẫn có chút gì đó mâu thuẫn giữa lí trí và tâm hồn. Cái đầu bắt nó phải dè dặt với những gì mà đối phương đang áp đặt, nhưng trong tâm hồn nó vẫn là một cô gái khao khát sự sẻ chia gần gũi nhất. Cùng một mớ rối tung của cảm xúc đang lẫn lộn, bên tai nó bỗng có tiếng thì thào rất ngọt ngào của Trường:

- Hay muộn rồi, tối nay em ở đây nhé!

Nó không có câu trả lời ngay lập tức, trong khi chiếc đồng hồ trên tường vẫn liên tục phát ra những tiếng tắc tắc theo từng bước đi của thời gian.

- Để em nhắn tin cho Minh.

Đó là câu trả lời của nó, không quá nhanh, không quá chậm. Đây không phải là lần đầu tiên nó gọi điện hay nhắn tin cho Minh rằng nó sẽ không về nhà buổi tối. Sẽ giống như một vài lần trước đó nó ngủ nhà con Hồng, hay con Ly, con Phương... mỗi khi đi chơi hoặc ở lại làm bài tập nhóm. Chỉ đơn giản là một cách tôn trọng người bạn cũng phòng luôn quan tâm đến mình.

Ngày xưa khi còn trong vòng tay của gia đình, nó luôn chịu sự quản lí nghiêm ngặt của ba mẹ. Suốt những năm phổ thông là những lần ba hay mẹ nó đưa đón đi học. Nó luôn về nhà trước mười giờ tối và chưa bao giờ biết ngủ nhà một đứa bạn nào khác. Bất cứ khi nào ra khỏi nhà nó đều có một lý do chính đáng để ba mẹ nó có thể yên tâm. Cách quan tâm đến con cái của gia đình luôn đặt nó trong một giới hạn, khuôn phép. Còn bây giờ, từ ngày rời xa tổ ấm nhiều bảo bọc đó, nó không còn cơ hội để hỏi ai, để trình ai những quyết định trong cuộc sống hàng ngày. Nó tự nhận ra mình đã lớn, đủ để cho mình những suy nghĩ và hành động đúng. Chẳng lẽ bây giờ nó phải gọi điện hỏi mẹ xem: “Mẹ à, đêm nay con ở lại nhà anh Trường nhé?” và mẹ nó sẽ hỏi rằng: “Anh Trường là ai?”. Hình như nó quên chưa giới thiệu với gia đình cái người tên Trường kia là gì của nó. Dù là bạn, là anh hay là người yêu mới mẻ, chắc chắn một điều đáng sinh thành sẽ không thể cho nó ngủ chung một phòng với người con trai đó được. Tốt nhất là chẳng cần phải nói với ai. Nó dường như đang mơ hồ giữa đất nước lãng mạn của tình yêu, của những con

người sẵn sàng sống hết mình với thứ tình cảm cá nhân ấy. Nó cái đại đột không khi dẫn đo trao thân cho một mối tình đầu mới mẻ?

Đêm nay, Lan đã cảm nhận được hơi ấm từ kẻ đối diện đang lan tỏa khi hai thân thể đã chạm đến với nhau. Trường vẫn tỏ ra là một kẻ già dặn hơn cái cô bé yếu đuối đang nằm trong vòng tay anh. Lan không còn để cái đầu mình phải suy nghĩ, tất cả những lời dặn dò, quá khứ, vòng tay che chở của ba mẹ ngày nào đã biết mất. Trên thân xác của đứa con gái mới lớn lúc này chỉ còn là bàn tay rắn rỏi của gã thanh niên kia. Cảm xúc của xác thịt, có cả những điều mới mẻ khiến cho người ta phải tò mò trong lần đầu tiên khám phá.

Tiếng đồng hồ tắc tắc vẫn đều đặn nhảy trên tường, để cho đêm dần trôi qua trong hơi thở và xúc cảm lân lân của một mối tình đầu.

Tình yêu đôi lúc được hình dung như một chặng đường dài song hành cùng cuộc sống, đặc biệt khi nó chỉ có một chiều. Người ta cứ sẽ phải theo mãi, đi mãi và bên cạnh đó vẫn có những lối thoát để rời ra. Có người họ cứ đi, cứ đi, cho đến cái đích cuối cùng của cuộc sống, tình yêu quyện với cuộc đời, lối ra thành cửa ngõ của thiên đàng, của cái chết. Có những người phải vội vàng rời đi trong một chốc lát ngắn ngủi. Nói tóm lại không ai đếm được và có thể ước chừng ta sẽ đi bao nhiêu kilomet hay bao nhiêu đơn vị định lượng trên con đường đó, chỉ có những cái mốc để khiến người ta nhớ trên cuộc hành trình. Và đã gọi là một chiều, thì chẳng có ai có thể quay lại, hãy cứ phải đi, hoặc tìm cho mình một lối thoát, nếu có tiếc nuối cũng như không.

Con đường mà Lan đang bước thênh thang lắm, rộng mở lắm, thẳng tắp và đều đặn. Hạnh phúc của một cô gái trẻ khiến những kẻ khác có thể ghen tị, đầy đủ cho cái gọi là “Chuyện tình Paris” của nó. Những bữa cơm với Minh và câu chuyện phím của mấy đứa con gái không còn hấp dẫn nó nữa, nó say mê hơn với những cái âu yếm, khuôn mặt của kẻ tóc ngắn đối diện trong mỗi bữa cơm. Lan lưu lại nhà Trường nhiều hơn và gần như là toàn bộ thời gian nó có, ngoài thời gian kẻ đi học, người đi làm. Nó bắt đầu đánh đổi thời gian và cuộc sống của một đứa sinh viên đi học cho người con trai ấy. Nó như con mèo ngoan trong vòng tay của Trường dù ai đó nhìn bề ngoài vẫn biết con mèo ấy đồng đánh và có nhiều vuốt nhọn.

Đổi lại, những gì Trường dành cho nó sao nhột nhạt theo thời gian. Lan vẫn nghĩ mình là một đứa con gái kiểu mẫu cho bất cứ chàng trai nào muốn yêu

và được yêu. Nhưng nó vẫn không là người lí tưởng nhất để thỏa mãn niềm mong mỏi của Trường. Nó nhận ra sự phai tàn của tình yêu đầu mà nó đang có, nó không có một cách lí giải nào thật thuyết phục. Những món quà hay hành động bất ngờ làm hài lòng nó trong thời gian đầu dần dần cũng mất, có chăng chỉ còn lại những âu yếm xác thịt. Tình yêu dần như những giọt sương rơi rồi khi nắng lên, bỏ lại thảm cỏ khô giòn khao khát. Bức tranh mênh mông đượm tình này chỉ đẹp trong buổi bình minh huy hoàng, ướm át, để khi ánh mặt trời tròn trịa soi thấu, nhìn rõ mỗi tâm hồn thì không còn gì lung linh đẹp đẽ nữa, chỉ còn lại cảm giác bỏng rát mỗi lần va chạm.

Lan vẫn cố níu kéo, nó không muốn tất cả những gì nó mơ ước, hình dung sẽ đổ sụp dưới bầu trời Paris lãng mạn này. Nó vẫn muốn mình, chấp nhận mình là con mèo ngoan trong vòng tay của Trường. Ấy vậy mà, vòng tay ấy đã dần buông, có thể vì nó quá nhàm chán, nó không biết nữa.

Cuối cùng thì Trường đã nói lời chia tay với nó, đơn giản vì anh ấy thấy hai người không hợp nhau. Một lí do quen thuộc và rất dễ chấp nhận đối với cảnh chia ly như thế. Nó vẫn giữ cho mình chút tự trọng cuối cùng, nó vẫn bình thản trong cái khoảnh khắc ấy, hay nó muốn dẫn mình đi rồi một ngày nào đó Trường sẽ hối tiếc và ân hận. Đó lại chính là hành động yếu đuối nhất của nó... Để rồi trở về nhà nó lại khóc rất nhiều, khóc trên vai Minh, cô bạn thân thiết của nó. Nước mắt không thể rơi trên vai hay trước mặt một con người bội bạc. Những giọt nước mắt thương xót cho mối tình đầu, cho điều mới mẻ nó mong ước đã chết, có một kỉ niệm buồn trong ngày tháng xanh tươi dưới bầu trời Paris hoa lệ này.

Từ đó nó bắt đầu dè dặt hơn, bao mộng tưởng của cô sinh viên trẻ giờ không còn tròn trịa. Cũng chẳng lấy làm buồn cho những gì đã qua ấy, Lan vẫn còn có Minh, có những người bạn, có những con đường khác. Nó vẫn có thể đi tiếp sau ngã rẽ tình yêu kia. Nó không ghét Trường và lẽ dĩ nhiên tình yêu với người con trai ấy đã không còn tồn tại. Mối quan hệ giữa họ quay ngược lại như lúc đầu, Trường là bạn của Sơn và Sơn cùng với Minh, với Lan sống chung trong một căn hộ.

Mỗi ngày Lan vẫn đi qua cây cầu ấy và nó luôn dành cho mình vài phút đứng lại đối diện với dòng sông Seine đang cuộn chảy bên dưới. Nó vẫn hướng mắt về phía cầu Nghệ thuật, từ đây sang đấy đâu có xa, thế mà cái kết thúc nó mong đợi mỗi lần tưởng chừng như xa quá.

Một mùa Thu đã qua, mùa Đông cũng đến khiến con người ta thêm được ngủ và hoài ôm những quá khứ. Người ta sẽ thích khép mình trong căn phòng ấm hơn là mở toan cửa sổ để cho gió Đông hăm hè dọa nạt. Lan vẫn đang chờ một mùa Xuân, chờ một vòng thời gian nữa bắt đầu và cũng tự an ủi rằng: “Rồi mọi chuyện cũng sẽ qua!”

- Hôm nay đi đâu mà đẹp để vậy cô nương?

- Thì đi chơi với bạn?

Minh vẫn truy đến cùng cô bạn cùng phòng đang sẫm soi, tô vẽ trước gương...

- Khai mau?

- Mà biết Toàn, ở bên khu nhà thẳng Vũ không?

- Chu Văn An hả?

- Ủ...

Lần này Lan đã đứng ở Pont-Neuf từ trước, nó như muốn chủ động hơn cho lần gặp gỡ này. Mọi thứ vẫn không có nhiều sự đổi khác, giống như cây cầu cũ kĩ qua mấy thế kỉ cứ mãi được gọi là cầu Mới.

- Xin lỗi ghen vì Toàn đã đến muộn chút, Lan đợi lâu chưa?

- Đâu có, tại Lan đến sớm đó chứ

- Sao lại hẹn ở đây cho xa, cũng có nhiều chỗ thú vị gần nhà hai đứa mà?

- Vì Lan thích ở đây, Pont-Neuf chẳng phải là hợp lí cho một sự bắt đầu đó sao?

- Toàn cứ nghĩ là con gái sẽ thích hẹn hò bên cầu Nghệ thuật cơ, đó vẫn là nơi lãng mạn nhất Paris mà đúng không?

- Nơi đó chỉ dành cho sự kết thúc...

- Kết thúc???

Câu hỏi của Toàn bay trong gió, trong sự mộng lung của hai con người trẻ.

[1] Cầu Nghệ Thuật : Pont des Arts.

[2] Pont Neuf dịch ra có nghĩa là Cầu mới.